

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A. S.**

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. srpna 2021, č. j.: OAM-618/ZA-
ZA12-ZA03-2021, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 10. 9. 2021 domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

- 2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. Namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech. Má

totiž za to, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ve vazbě na § 2 odst. 4 téhož zákona). Dále porušil ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, jelikož nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci - rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Žalovaný měl porušit i ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, ustanovení § 52 správního řádu, jelikož neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje úvahy, jimiž byl žalovaný veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalobce je rovněž toho názoru, že bylo porušeno ustanovení § 12, 14, 14a a ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, či ustanovení § 23c téhož zákona. Poukázal i na nerespektování čl. 4 Listiny základních práv a svobod.

3. Žalobce je toho názoru, že v jeho případě existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení 12 až 14a zákona o azylu, přičemž tyto důvody přdestřel správnímu orgánu svou věrohodnou výpovědí. Zejména nesouhlasí se závěrem žalovaného, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma dle ustanovení § 12 a 14a zákona o azylu. V tomto směru byl žalovaným nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, čímž bylo rozhodnutí zatíženo nepřezkoumatelností a nezákonností. Z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci pak dovodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí v zemi původu. Zároveň se správní orgán měl odchýlit od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a vážného nebezpečí vzniku vážné újmy. Žalobce nepovažuje zemi svého původu v jeho případě za bezpečnou, což prokázal svou věrohodnou výpovědí. V ní poukazoval zejména na pronásledování ze strany soukromých věřitelů.
4. Žalobce si je vědom, že Gruzie je na seznamu bezpečných zemí původu stanovených vyhláškou Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb. (dále také jen „Vyhláška“). Má ovšem za to, že vydání seznamu bezpečných zemí původu (Vyhlášky) je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, jelikož jeho vydání zhoršuje pozici žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podotkl také, že soud není vázán podzákonnými právními předpisy, proto zařazení Gruzie na tento seznam nemá přímý vliv na jeho rozhodování.
5. V závěru žaloby zopakoval, jaká ustanovení správního řádu a zákona o azylu byla dle jeho názoru porušena. Je přesvědčen, že mu měla být udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, či ochrany tzv. doplňkové, jelikož je v jeho případě dána přiměřená pravděpodobnost pronásledování a reálné riziko vzniku vážné újmy. Závěrem proto navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
6. Krajský soud pro úplnost doplňuje, že žalobcem bylo rovněž navrženo, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Krajský soud pouze doplňuje, že této žádosti bylo vyhověno, jak se podává z usnesení nadepsaného soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 30 Az 8/2021-15.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 10. 2021 popřel oprávněnost žalobních námitek a projevil nesouhlas s podanou žalobou. Je toho názoru, že žalobce namítá porušení ustanovení správního řádu a zákona o azylu bez jakékoliv bližší specifikace. Dle jeho názoru je také zcela nekonkrétně napadán čl. 4 Listiny základních práv a svobod. Obecně je ze strany žalobce namítán i nedostatek v posouzení jeho případu, kdy je pouze uvedeno, že v případě žalobce nelze zemi považovat za bezpečnou zemi původu. Žádná z námitek, ani citace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu neobsahují další odůvodnění či tvrzené porušení žalovaným.
8. Žalovaný poukázal na strohost žalobních tvrzení žalobce a zjevnou obecnost žalobních bodů. Dále konstatoval, že při posuzování případu žadatele o azyl musí vycházet ze zásady individuálního posuzování jednotlivých žádostí. V první řadě je tak ve svých úvahách omezen samotnými sděleními žadatele o azyl a až následně může tato sdělení hodnotit na podkladu informací o zemi původu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2004, sp. zn. 3 Azs 21/2004.
9. Zopakoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou dluhy, které má v Gruzii.
10. Vysvětlil, že podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu se žádost o mezinárodní ochranu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V souladu s § 16 odst. 2 zákona o azylu platí, že pokud jsou tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, seznamy bezpečných zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát ročně.
11. Základem vnitrostátní úpravy konceptu bezpečných zemí původu je procedurální směrnice. Ta v bodu 40 své preambule uvádí, že pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak. Zařazení Gruzie na tento seznam znamená, že Gruzie s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, je považována za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, který vychází z procedurální směrnice. Žalovaný má tedy povinnost zkoumat tyto podmínky jednotlivě ve vztahu ke každé žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud tedy žadatel pochází z bezpečné země původu, předpokládá se, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná, protože mu v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma. Tato domněnka je ovšem vyvratitelná. A každý žadatel pocházející z bezpečné země původu má možnost prokázat, že v jeho konkrétním případě by se domněnka bezpečnosti uplatnit neměla. Žalobce však žádný důkaz, který by v jeho případě svědčil o opaku, nepředložil. Neprokázal dále, že by v jeho případě neměl k dispozici účinné prostředky vnitrostátní ochrany. Žalobce proto vycházel zejména ze zprávy: Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu.
12. V případě bezpečné země původu navíc platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs

195/2006-149). Možnost využití vnitrostátních právních prostředků ochrany totiž představuje jedno z kritérií pro posouzení státu jako bezpečné země původu. To znamená, že již označením Gruzie jako bezpečné země původu se vytváří domněnka, že možnost využití vnitrostátních prostředků ochrany existuje.

13. Žalobce v řízení před správním orgánem uváděl, že si vypůjčil peníze na operaci své matky, celkem má dluh ve výši 12 tisíc USD. Lidé, od kterých si půjčil, jsou dva jeho kamarádi, které dobře zná. Jelikož nebyl žalobce schopen svoje dluhy od března splácet, začali ho tito lidé obtěžovat a dluhy vymáhat. Proto se rozhodl domov opustit. Měsíc se skrýval na západě Gruzie a následně vycestoval do Polské republiky. Zde pobýval více než měsíc, následně odjel do České republiky, a to kvůli tomu, že se v Polské republice nachází vysoký počet občanů Gruzie, ale i proto, že v České republice jsou lepší životní podmínky. O mezinárodní ochranu nepožádal dříve, protože si musel ujasnit, jakým způsobem bude nastalou situaci řešit.
14. Žalovaný poukázal na to, že žalobce se v zemi původu nepokusil vyhledat státní orgány své vlasti, se žádostí o pomoc se na ně neobrátil, ačkoliv je v Gruzii možnost podat stížnost ke státnímu zastupitelství a justičním institucím, či ombudsmanovi. Aktivní jsou i nevládní organizace, které poskytují efektivní pomoc. Žalobce v průběhu řízení nijak neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat, ani netvrdil, že by měl někdy problémy se státními orgány. Zvláštním dojmem působí i fakt, že žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany hned po příjezdu do Polské republiky. Samotnou žádost podal až po několika měsících jeho pobytu na území Evropské unie.
15. Dle názoru žalovaného jsou informace, které ten použil k posouzení azylového příběhu žalobce, dostatečně aktuální, objektivní, z dohledatelných zdrojů a zahrnují celé spektrum tvrzeného příběhu. Nynější, svou podstatou značně obecné, námitky vůči podkladům i samotnému rozhodnutí nejsou způsobilé zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí a v popsaném kontextu vyznívají účelově. V situaci, kdy žalobce neuspěl se svou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, volí argumentaci směřující vůči podkladům, k jejichž obsahu, formě ani původu ale nevznesl jakoukoli námitku, důkazní návrhy nepředložil.
16. V závěru poukázal žalovaný na smysl azylu, jakožto právního institutu, a upozornil, že žalobce může k legalizaci svého pobytu na území České republiky využít ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů.
17. Žalovaný konečně setrval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je správné a zákonné. Nedomnívá se, že by při svém postupu porušil příslušná ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný uvádí, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, jakými úvahami se žalovaný řídil při řešení případu. Námitky uvedené v žalobě tak shledává žalovaný irelevantními a účelově uvedenými. Na základě shora uvedeného navrhl žalobu zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního

řádu správního (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem strana žalovaná souhlasila výslovně a strana žalující nevyjádřila nesouhlas. Soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

19. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 8. 2021. Dne 25. 8. 2021 poskytl k předmětné žádosti bližší údaje. Narodil se dne 20. 3. 1990 ve městě, je také jejím státním příslušníkem. Hlásí se ke gruzínské národnosti, vyznává pravoslavné křesťanství. Nemá žádné politické přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. Poslední místo jeho bydliště bylo město. Žalobce vycestoval z vlasti již v průběhu června 2021. Odjel do Polské republiky, kde zůstal do srpna 2021. Poté odjel autobusem do České republiky. V minulosti neměl ani udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, nepobýval na území žádného jiného státu Evropské unie. O mezinárodní ochranu v České republice prozatím nežádal. Je zdrav. Motivem žalobce k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly problémy s osobami, od nichž si vypůjčil peníze. Další důvody žádosti neuvedl.
20. Žalobce dále vysvětlil, že předmětnou finanční částku si vypůjčil přibližně před rokem od strýce a kamarádů na operaci očí své matky. Tyto dluhy není schopen splácet. Zdravotní obtíže matky způsobily i to, že musela jít na další, gynekologickou operaci. Rovněž na tu si musel žalobce peníze půjčit. Celkem žalobce dluží 12 tisíc USD. Osoby, kterým dluží, dobře zná, jsou to kamarádi, s nimiž v minulosti pracoval. Další osobou, které dluží peníze, je jeho strýc (bratr matky). Jelikož dluhy nemohl splácet, začali ho tito lidé obtěžovat a dluhy vymáhat, několikrát byli i u něj před domem. Proto se rozhodl domov opustit. Měsíc se skrýval na západě Gruzie, následně vycestoval do Polské republiky a poté do České republiky. V Polské republice nechtěl zůstat proto, že se zde nachází vysoký počet občanů Gruzie, ale i proto, že v České republice jsou lepší životní podmínky. O mezinárodní ochranu dříve nepožádal, jelikož si potřeboval ujasnit, jak bude celou nastalou situaci řešit. Veškeré rodinné vazby má v Gruzii. Krom výše uvedených problémů žádné jiné problémy v Gruzii nemá, nebyl v minulosti stíhán ani neměl problémy se státními orgány. Ohledně výhrůzek se na nikoho neobrátil, jelikož se za výši svých dluhů stydí. Matka je nyní invalidní, stará se o ni aktuálně její druhý bratr. Žalobce čeká na to, že jiný jeho kamarád začne v Gruzii podnikat a nabídne mu pracovní místo, poté má v úmyslu se do Gruzie vrátit. Jinou formu legalizace pobytu na území České republiky, než je žádost o udělení mezinárodní ochrany, nezná. V průběhu řízení nedoložil žádné dokumenty.
21. Ve správním spisu byly dále založeny materiály, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z listopadu 2020. Dále vycházel ze všech vyjádření žalobce, který ten v průběhu řízení před správním orgánem učinil.
22. Možnost seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána dne 26. 8. 2021. Žalobce této možnosti využil, ale dodal, že se s podklady seznámit nechce, nechtěl ani ničeho doplnit.
23. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění

(srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

24. Zároveň podotýká, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54 nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. července 2013, čj. 9 Afs 35/2012-42 (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
25. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.
26. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla v případě žalobce obava věřitelů a nemožnost splácení jeho dluhů v zemi původu.
27. Krajský soud upozorňuje, že posuzování nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tzv. zkráceným řízením. V tomto případě musí být rozhodnuto nejpozději do 90 dnů ode dne poskytnutí podrobnějších údajů k žádosti. Dlužno dodat, že této povinnosti žalovaný dostál a rozhodl v zákonné lhůtě. Zároveň je třeba podotknout, že vzhledem ke specifické povaze a rychlosti tohoto řízení platí, že u rozhodnutí vydaných podle § 16 zákona o azylu přezkouvává správní orgán i soud pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Nezkoumá již, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a zákona o azylu. „*Jakkoli tak neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu, jejichž žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, začasto v žalobě a následně v kasační stížnosti zdůvodňují, proč u nich byly dány důvody podle § 13 či § 14 azylového zákona, popřípadě dodávají zcela nová tvrzení, jež mají dokazovat jejich odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 azylového zákona, soud může posuzovat již jen to, zda bylo namíste jejich žádost na podkladě tvrzení v ní obsažených zamítnout podle § 16 azylového zákona či nikoliv*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 1 Azs 8/2003 - 90).
28. Soud byl proto v rámci přezkumu omezen na zodpovězení otázky, zda si žalovaný opatřil dostatečné podklady pro zjištění skutkového stavu věci a zda mohl, na základě tvrzení žalobce učiněného v průběhu správního řízení, konstatovat nedůvodnost jeho žádosti. Shodné závěry zastává i Nejvyšší správní soud: „*Pokud stěžovatelka pouze obecně namítá, že krajský soud i správní orgán nesprávně posoudily právní otázku, zda lze na její případ vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a že správní rozhodnutí neodpovídá § 47 odst. 3 správního řádu, posoudí Nejvyšší správní soud, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 7 Azs 52/2003 - 44). Nadepsaný soud má za to, že závěry plynoucí z citované judikatury jsou příléhavé i

k předmětné věci, a to i v kontextu samotného smyslu a cíle, který na toto zkrácené řízení klade právní úprava.

29. Samotné podmínky pro učinění závěru o zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany upravuje ustanovení § 16 zákona o azylu. Jeho odstavec 2 stanoví, že: *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“*
30. Odstavec 2 ustanovení § 16 zákona o azylu tak upravuje oprávnění zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou. Předpokladem pro aplikaci tohoto institutu je zařazení daného státu na seznam bezpečných zemí původu (více viz k § 86 odst. 4 zákona o azylu). Je proto zcela v dikci žadatele o udělení mezinárodní ochrany, aby prokázal, že konkrétně v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Vzhledem k tomu, že je v průběhu správního řízení se žadatelem o mezinárodní ochranu vždy prováděn pohovor, nejlepší příležitostí je uvést případné obavy či předložit důkazy právě během pohovoru [srov. obdobně C-69/10 Brahim Samba Diouf (zrychlené řízení)]. Jak bylo nastíněno shora, v případě aplikace bezpečné země původu se dále neposuzuje, zda by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a citovaného zákona, protože toto zkoumání je nadbytečné. V tomto ohledu prošla hodnocením daná země původu při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při jeho pravidelném přezkumu či aktualizaci. Nelze se tak ztotožnit se závěry žalobce, který tento postup shledává za protiústavní. Postup správních orgánů a potažmo soudního přezkumu je zcela zřetelně zakotven v zákoně o azylu. Nadto se žadateli naskýtá zákonná možnost, aby nebezpečí vůči své osobě i v tomto tzv. zkráceném řízení prokázal, tedy do jeho práv není zasaženo, ba naopak.
31. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je, jak již bylo nastíněno shora, vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Krajskému soudu v tomto směru nevyvstaly žádné pochybnosti. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, která je v souladu s ustanovením § 2 bod 14 Vyhlášky považována Českou republikou s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za bezpečnou zemi původu. Závěr o tom, že Gruzie je bezpečnou zemí, plyne nejen z předmětné Vyhlášky, ale rovněž z materiálů, které založil žalovaný do správního spisu. Dlužno dodat, že tyto podklady vychází celkem z 20 zdrojů, které své závěry opíraly o situaci, která panovala na Ukrajině mezi lety 2014 – 2020. Jednalo se o zcela aktuální materiály, které vycházely ze zdrojů, jež stanovuje čl. 8 odst. 2 tzv. kvalifikační směrnice. Podmínka tzv. bezpečné země byla tedy bezesporu v daném případě naplněna.
32. Druhou podmínkou pro konstatování zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho individuálním případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
33. Podle žalobce měla být jeho žádost posouzena meritorně se zřetelem k důvodům, jež v průběhu správního řízení uváděl. Naznal totiž, že pokud by správní orgán zjistil řádně

skutečný stav věci a nadto si opatřil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, musel by v jeho případě rozhodnout o přiznání mezinárodní ochrany ve formě azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu nebo tzv. ochrany doplňkové (ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu). Žalobce v tomto směru poukazoval na své problémy s věřiteli. Žalobce proto nesouhlasí se závěry žalovaného, které byly předesťeny v napadeném rozhodnutí. Považuje totiž za prokázané, že by mu v jeho vlasti v současné době hrozila vážná újma a byl by shora vymezenými soukromými osobami pronásledován. Tento důvod měl proto vést žalovaného k závěru o možném udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.

34. Krajský soud se po pečlivém posouzení předmětné věci musel ztotožnit se závěry učiněnými žalovaným, přičemž v tomto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud shrnuje, že žalobce celý život pobýval v oblasti Gruzie, která není zasažena žádným ozbrojeným konfliktem, je bez náboženského přesvědčení, nebyl nijak politicky aktivní a je zcela zdrav. V prvním pohovoru k předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako důvod vycestování z vlasti shledal to, že měl problémy s osobami, od nichž si vypůjčil peníze. Doplnil také, že krom výše uvedených problémů žádné jiné problémy v Gruzii nemá a pouze čeká na to, až jiný jeho kamarád začne v Gruzii podnikat a nabídne mu pracovní místo. Poté se chce do Gruzie vrátit. V doplňujícím pohovoru k žádosti následně specifikoval, že o mezinárodní ochranu nepožádal ihned při příjezdu, jelikož si potřeboval ujasnit, jak bude celou situaci řešit a jinou formu legalizace pobytu na území České republiky, než žádost o udělení mezinárodní ochrany, nezná.
35. Krajský soud poukazuje na to, že žalobce svá tvrzení nedoložil jediným důkazem, který by svědčil o určité hrozbě v zemi jeho původu. Své závěry nastínil jako zcela hypotetickou či domnělou hrozbu, a tento fakt pouze umocňuje skutečnost, že žalobce se chce do země původu vrátit, aniž by zprvu disponoval částkou, kterou dluží. Dlužno dodat, že ani argumentace žalobce v žalobě nenabízela nic, z čeho by snad bylo možno určitou hrozbu (ve smyslu azylového zákona) dovozovat.
36. Žalobce tak zcela ustoupil od toho, aby svá vyjádření jakkoliv prokazoval, byť je to ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu jeho povinností. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 - 19, z něhož vyplývá, že: „*Smyslem institutu bezpečné země původu je zrychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkrácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně. Jestliže žalobce v dané věci tvrdil a prokazoval nepříznivý stav justičního systému v Mongolsku a stěžovatel měl sám takovou aktuální zprávu k dispozici, pak bylo namíste se s jeho tvrzeními a všemi důkazy založenými ve spise konkrétně vypořádat, a to zejména s tím, zda po návratu stěžovatele do domovského státu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy v podobě mučení za účelem přiznání se k trestnému činu, nebezpečí uvěznění a nelidského či ponižujícího zacházení ve věznicích.*“ Nelze přehlédnout, že smyslem citovaného rozsudku je zejména zvýraznit důležitost zpráv a aktuálních podkladů, která žadatel o mezinárodní ochranu v rámci správního řízení předloží. Žalobce však nepředložil nic (byť mu k tomu byl dán prostor) a s jeho tvrzeními se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí.

37. Již jen na základě výpovědi žalobce a dlužno dodat, že ani z obsahu podané žaloby, nelze naznat, že by Gruzie nebyla v jeho případě zemí bezpečnou. Žalovaný si ve vztahu k výpovědi samotného žalobce navíc opatřil adekvátní a aktuální informace z listopadu 2020 (viz výše) [dle požadavků tzv. kvalifikační směrnice, a tedy zároveň ty, jež jsou v souladu s ustanovením § 23c písm. c) zákona o azylu], které prokazují, že Gruzie je poloprezidentská republika, volba prezidenta se konala v souladu se základními svobodami a zásadami politické soutěže. Neprobíhá zde žádný aktivní mezinárodní nebo vnitřní konflikt a ochrana proti pronásledování a špatnému zacházení je upravena prostřednictvím řady zákonů, jejichž přijímání bylo téměř vždy prováděno v součinnosti s Radou Evropy a dalšími mezinárodními organizacemi. Ústava země garantuje základní lidská práva a svobody. Gruzínští občané mohou ke své obraně použít řadu legálních prostředků, včetně podání stížností ke státnímu zastupitelství a dalším justičním institucím. Rovněž v zemi funguje osoba ombudsmana a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců.
38. Krajský soud by rovněž upozornil na závěry, které k situaci na Ukrajině podává i aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu: *Obdobnými situacemi gruzínských občanů, jejichž žádost o mezinárodní ochranu žalovaný zamítl podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud zabýval v nedávných usneseních ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, a ze dne 12. 11. 2010, č. j. 1 Azs 318/2020 - 30. Obecně k institutu bezpečné země původu se pak Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, či v usnesení ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 - 19. V posledním zmíněném usnesení Nejvyšší správní soud akcentoval, že „[s]myslem institutu bezpečné země původu je zrychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkrácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně.“ „Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že v posuzované věci městský soud citované judikaturní závěry zohlednil. Není pochyb o tom, že Česká republika považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu a stěžovatel neuvedl žádná tvrzení, která by byla způsobilá tuto vyvratitelnou domněnku zpochybnit.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020, č. j. 1 Azs 309/2020 - 39).*
39. Krajský soud je toho názoru, že žalovaný vzhledem ke všemu, co vyšlo najevo (viz výše), posoudil předmětnou žádost žalobce zákonným způsobem a v rozsahu, který stanovuje ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K dané věci si na základě toho, co přímo vyplynulo z pohovoru se žalobcem, obstaral dostačující podklady proto, aby mohl jeho žádost vyhodnotit jako zjevně nedůvodnou.
40. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítanou nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil i podložil svůj závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, tj. že byla splněna i žalobou rozporovaná podmínka, že v případě žalobce lze považovat Gruzii za bezpečnou zemi. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch,

nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. listopadu 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce